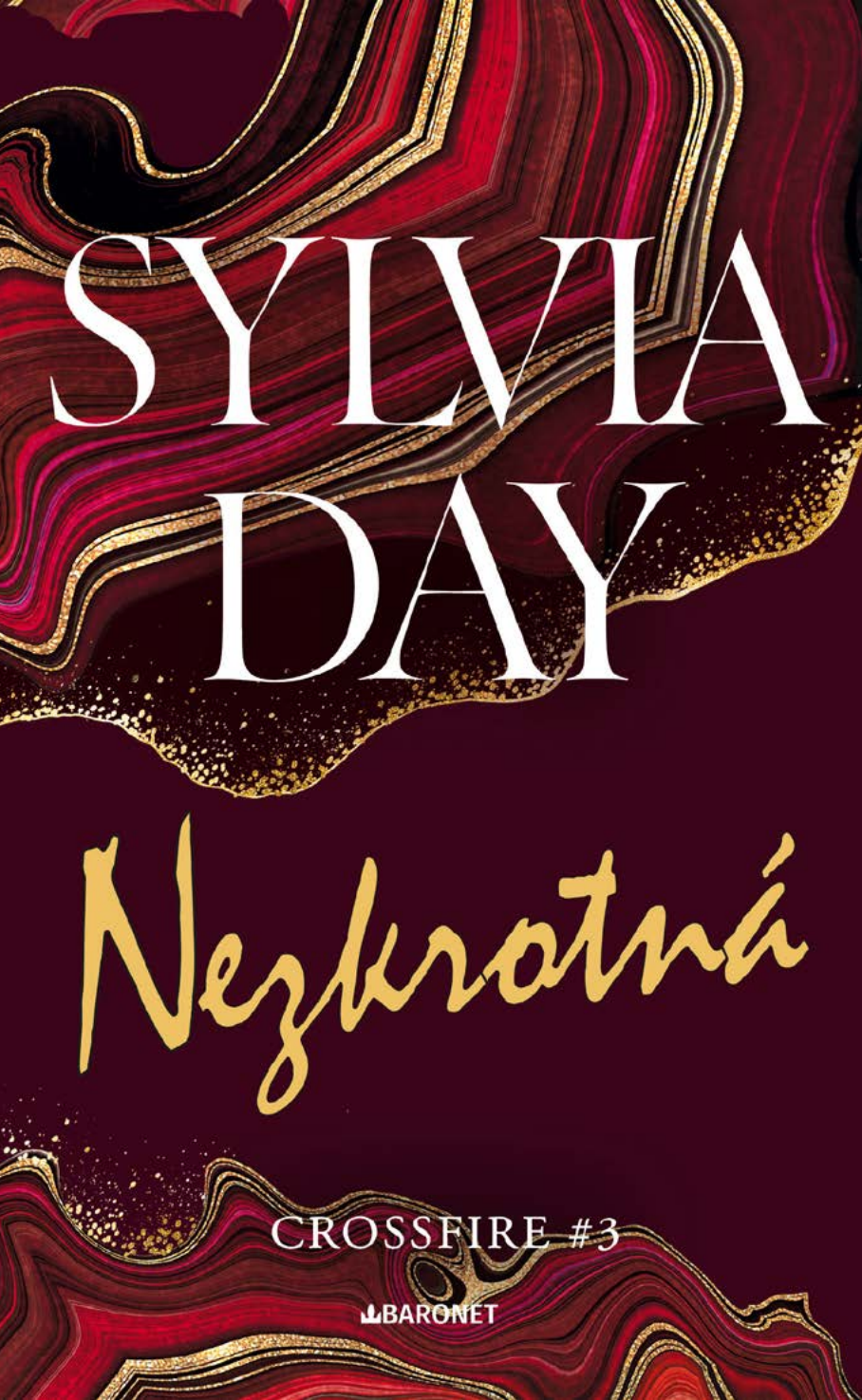

SYLVIA DAY

Nezkratná

CROSSFIRE #3

BARONET

Nezkrotná

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Sylvia Day

Nezkrotná – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Nezkrotná

Nezkrotná

CROSSFIRE (3)

SYLVIA
DAY

 BARONET

Copyright © 2013 by Sylvia Day

Translation © Jana Pacnerová 2013

ISBN tištěné verze 978-80-269-2373-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2375-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2376-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2374-9 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Kapitola 1

NEWYORŠTÍ TAXIKÁŘI BYLI JEDINEČNÉ PLEMENO. Nebojácně se řítili a kličkovali přeplněnými ulicemi, přičemž působili až nepřirozeně klidně. Abych si zachovala duševní zdraví, naučila jsem se soustředit na displej svého smartphonu místo na auta, která jsme míjeli ve vzdálenosti několika centimetrů. Kdykoli jsem udělala tu chybu a dávala pozor, přistihla jsem se, jak prudce tlačím pravou nohou do podlahy a celým tělem se instinktivně snažím brzdit.

Tentokrát jsem však žádné rozptylování nepotřebovala. Byla jsem lepkavá potem po intenzivní lekci Krav Magy a v hlavě mi vířily myšlenky na to, co udělal muž, kterého jsem milovala.

Gideon Cross. Už jen vzpomínka na jeho jméno mi rozpalovala celé tělo touhou. Od chvíle, kdy jsem ho poprvé uviděla – kdy jsem skrz úchvatný a nepředstavitelně krásný zevnějšek spatřila temného a nebezpečného muže uvnitř – pocítila jsem přitažlivost, která vycházela z druhé poloviny mé osobnosti. Potřebovala

jsem ho tak, jako jsem potřebovala, aby mé srdce tlouklo, a on se vystavil ohromnému riziku, dal v sázku *všechno* – kvůli mně.

Řev klaksonu mě probral zpátky do současnosti.

Skrz přední sklo na mě z billboardu na boku autobusu zazářil milionový úsměv mého spolubydlíčího. Rty Caryho Taylora se vlnily ve svůdné křivce a jeho dlouhá, štíhlá postava blokovala křižovatku. Taxikář opakovane tiskl houkačku, jako by to mohlo uvolnit cestu.

Ani náhodou. Cary se ani nehnul a já taky ne. Společival na boku, bos a do půl těla nahý, rozepnuté džíny předváděly pásek boxerek a plavné linie vypracovaných břišních svalů. Tmavě hnědé vlasy měl sexy rozčuchané a smaragdové oči mu uličnický svítily.

Zčistajasna mě napadlo, že budu muset před svým nejlepším přítelem zachovat jedno strašné tajemství.

Cary byl můj průběžský kámen, můj hlas rozumu, rameno, o které jsem se nejraději opírala – a můj bratr ve všech důležitých ohledech. Vadilo mi pomýšlení, že si budu muset nechat pro sebe, co pro mě Gideon udělal.

Zoufale jsem si o tom toužila promluvit s někým, kdo by mi pomohl udělat si v hlavě pořádek, ale nikdy to nebudu moct nikomu vyprávět. Dokonce i náš psychoterapeut by byl možná eticky i právně vzato povinen porušit naši důvěru.

Objevil se ramenatý dopravní policajt v neonové vestě a autoritativní rukou v bílé rukavici spolu s věčným hulákáním vykazoval autobus do jeho jízdního pruhu. Mávnutím nás poslal přes křižovatku těsně předtím, než naskočila červená. Seděla jsem, paže ovínuté kolem pasu, a kývala jsem se dopředu dozadu.

Cesta z Gideonovy střešní nástavby na Páté Avenue do mého bytu na Upper West Side byla krátká, ale mně

to připadalo jako věčnost. Informace, které mi před pouhými několika hodinami sdělila detektiv Newyorského policejního sboru Shelley Gravesová, mi změnily život.

Také mě donutily opustit jediného člověka, kterého jsem *potřebovala*.

Odešla jsem od Gideona, protože jsem nemohla důvěřovat motivům Gravesové. Nemohla jsem riskovat možnost, že mi sdělila svá podezření, jen aby zjistila, jestli za ním poběžím a potvrdím tak, že jeho rozchod se mnou byl jen promyšlená lež.

Panebože. Nával emocií se mi rozbušilo srdce jako zběsilé. Gideon mě teď *potřeboval* – stejně, ne-li víc, jako jsem já *potřebovala* jeho – a já přesto odešla.

Zoufalství, které měl v očích, když se za mnou zavíraly dveře jeho soukromého výtahu, mě vnitřně drásalo.

Gideon.

Taxík zahnul za roh a zastavil před mým činžákem. Noční vrátný otevřel dveře auta dřív, než jsem stihla říct řidiči, aby to otočil a odvezl mě zpátky, a dusný srpnový vzduch vrazil dovnitř a přemohl klimatizaci.

„Dobrý večer, slečno Tramellová.“ Vrátný doprovodil pozdrav ťuknutím prstů o štítek čepice a trpělivě čekal, než jsem zaplatila debetní kartou. Po zaplacení jsem přijala jeho pomoc s vystupováním ze zadního sedadla taxíku a cítila jsem, jak diskrétně přejel pohledem po mé uslzené tváři.

S úsměvem, jako by v mém světě bylo všechno v nejlepším pořádku, jsem vběhla do haly a zamířila rovnou k výtahu, přičemž jsem jen krátce mávla obsluze v recepci.

„Evo!“

Otočila jsem hlavu a zpozorovala vlnitou brunetu v elegantním kompletu, tvořeném sukní a blůzou, jak

vstává ze sedacího koutu v hale. Tmavé vlasy jí splývaly v hustých vlnách k ramenům a leskle růžové, plné rty zdobil úsměv. Zamračila jsem se, protože jsem ji nepoznávala.

„Ano?“ opáčila jsem s náhlou obezřetností. V tmavých očích měla dychtivý lesk, který mi narovnal hřbet. Přestože jsem se cítila a patrně i vypadala úplně ubitě, napřímila jsem ramena a pohlédla na ni zpříma.

„Deanna Johnsonová,“ podala mi pěstěnou ruku. „Novinářka na volné noze.“

Vyklenula jsem jedno obočí. „Zdravím.“

Zasmála se. „Nemusíte být tak podezíravá. Jen bych si s vámi chtěla pár minut popovídat. Pracuju na jednom článku a hodila by se mi vaše pomoc.“

„Bez urážky, ale nenapadá mě nic, o čem bych si chtěla povídat s novináři.“

„Ani Gideon Cross?“

Chloupky v týle se mi zježily. „Ten obzvlášť.“

Gideon jakožto jeden z pětadvaceti nejbohatších mužů světa, s portfoliem newyorských nemovitostí tak rozsáhlým, až mi z toho šla hlava kolem, byl ve zprávách každou chvíli. Jenže to byly také zprávy o tom, že se na mě vykašlal a dal se znovu dohromady se svou bývalou snoubenkou.

Deanna si založila paže a tím pohybem zvýraznila žlábek mezi nadry; všimla jsem si toho jen proto, že jsem si ji znovu a pečlivěji prohlížela.

„Ale jděte,“ přemlouvala mě. „Můžu z toho vynechat vaše jméno, Evo. Nepoužiju nic, podle čeho byste se dala identifikovat. Tady se vám nabízí příležitost přijít si trochu na své.“

V žaludku se mi usadil kámen. Byla přesně Gideonův typ – vysoká, štíhlá, tmavovlasá, se zlatavou pletí. Úplně jiná než já.

„Víte jistě, že se chcete vydat touhle cestou?“ zeptala jsem se tiše, s intuitivní jistotou, že někdy v minulosti se s mým chlapem vyspala. „Zrovna jeho bych nerada naštvála.“

„Bojíte se ho?“ odsekla. „Já ne. Jeho peníze mu nedávají právo dělat si, co chce.“

Pomalou, zhluboka jsem se nadechla a vzpomněla jsem si, jak mi něco podobného říkal doktor Terrence Lucas – další člověk, který byl s Gideonem na kordy. Když jsem teď věděla, čeho je Gideon schopen, jak daleko zajde, aby mě ochránil, *přesto* jsem dokázala odpovědět upřímně a bez výhrad. „Ne, nebojím se. Ale naučila jsem se bojovat. Žít dál, to je nejlepší pomsta.“

Zvedla bradu. „Na každou z nás nečeká v zákulisí rocková hvězda.“

„Jak myslíte.“ V duchu jsem vzdychla při zmínce o svém bývalém, Brettu Klineovi, který byl frontmanem kapely na vzestupu a jedním z nejpřitažlivějších mužů, co jsem kdy poznala. Stejně jako Gideon vyzařoval sex-appeal jako žár z pece. Na rozdíl od Gideona však nebyl mou životní láskou. Do téhle řeky už nikdy nevstoupím.

„Poslyšte,“ – Deanna vytáhla z kapsy sukně pracovní vizitku – „hodně brzy přijdete na to, že Gideon Cross vás jen využíval, aby Corinne Girouxová začala žárlit a vrátila se k němu. Až vám to dojde, zavolejte mi. Budu čekat.“

Přijala jsem navštívenku. „Proč si myslíte, že vím něco, co stojí za řeč?“

Sevěřela plné rty, až se ztenčily. „Protože ať už měl Cross jakoukoli motivaci k tomu, aby vás sbalil, dostala jste se mu pod kůži. Ledovec kvůli vám kapánek roztál.“

„Možná ano, ale to už skončilo.“

„To neznamená, že nic nevíte, Evo. Můžu vám pomoci určit, co stojí za pozornost.“

„V jakém směru?“ Ať mě vezme čert, jestli budu jen tak sedět a koukat, jak si někdo bere Gideonovu mušku. Jestli se rozhodla ho ohrožovat, pak já se rozhodla nasměrovat ji jinam.

„Ten člověk má nějakou odvrácenou stranu.“

„To snad máme všichni?“ Co o Gideonovi ví? Co jí prozradil v průběhu jejich... známosti? *Pokud* nějaká existovala.

Nevěděla jsem, jestli někdy dospěju k tomu, že představa Gideonova intimního vztahu s jinou ženou ve mně nenastartuje zběsilou žárlivost.

„Co kdybychom si šly někam popovídat?“ přemlouvala mě.

Štělila jsem pohledem po recepčním za pultem, který zdařile předstíral, že nás zdvořile ignoruje. Byla jsem příliš citově rozjitřená, než abych se s Deannou bavila, a ještě pořád jsem byla rozrušená rozhovorem s detektivem Gravesovou.

„Snad někdy jindy,“ nechala jsem to otevřené, protože jsem měla v úmyslu udržet si o ní přehled.

Jako by vycítil mou nejistotu, přistoupil k nám Chad, jeden z nočních recepčních.

„Slečna Johnsonová právě odchází,“ sdělila jsem mu naschvál uvolněně. Jestli nedokázala Gideonovi nic říci detektiv Gravesová, pak si novinářka na volné noze nepovede o nic líp.

Škoda že jsem věděla, jaké informace mohou uniknout od policie a jak snadno a často se to stává. Můj otec Victor Reyes byl policajt a slýchala jsem na tohle téma spoustu věcí.

Otočila jsem se k výtahům. „Dobrou noc, Deanno.“

„Já se ozvu,“ zavolala za mnou.

Vstoupila jsem do výtahu a stiskla tlačítko svého podlaží. Posuvné dveře se zavřely a já se sesula k zábradlí kolem stěny. Potřebovala jsem varovat Gideona, ale neexistovala možnost, jak ho kontaktovat, aby se to nedalo vystopovat.

Bolest v mé hrudi zesílila. Náš vztah je v háji. Nemůžeme si spolu ani promluvit.

Vystoupila jsem z výtahu a odemkla si dveře svého bytu, přešla jsem prostorný obývací pokoj a odložila kabelku na jednu z barových stoliček v kuchyni. Ani pohled na Manhattan, rozkládající se jako ve výkladní skříni za prosklenou stěnou obývacího pokoje, mě neprobral. Byla jsem příliš rozčilená, než abych se starala o to, kde jsem. Důležité bylo jen to, že nejsem s Gideonem.

Zamířila jsem chodbou ke své ložnici a zaslechla od Caryho zvuk tlumené hudby. Má společnost? Pokud ano, koho? Můj nejlepší přítel se rozhodl, že se pokusí udržovat dva vztahy – jeden se ženou, která ho přijímala takového, jaký byl, a jeden s mužem, kterému vadilo, že je Cary zapletený s někým dalším.

Cestou do sprchy jsem shazovala oblečení na podlahu koupelny. Mydlila jsem se a nedokázala nevzpomínat na chvíle, kdy jsem se sprchovala s Gideonem, na situace, kdy naše vzájemná touha poháněla výrazně erotická střetnutí. Moc mi chyběl. Potřebovala jsem jeho dotek, jeho touhu, jeho lásku. Moje touha po tom všem byla jako mučivý hlad, budila ve mně neklid a nervozitu. Neměla jsem představu, jak mám usnout, když nevím, kdy budu mít zase příležitost s Gideonem promluvit. Hodně toho musí být řečeno.

Zabalila jsem se do osušky, vyšla z koupelny...

Gideon stál hned za zavřenými dveřmi ložnice. Při pohledu na něj jsem zareagovala tak prudce, jako bych

dostala fyzický úder. Dech se mi zadrhl a srdce poskočilo ve vzrušeném rytmu, celá má bytost zareagovala na jeho spatření silným přívalem touhy. Připadalo mi, jako by od chvíle, kdy jsem ho naposled viděla, uplynula léta, a ne pouhá hodina.

Dala jsem mu klíč, ale byl vlastníkem budovy. Dostat se ke mně, aniž by po sobě zanechal stopu, která by se dala sledovat, bylo s touhle výhodou docela dobře možné... stejně jako se mohl dostat k Nathanovi.

„Tady je to pro tebe nebezpečné,“ pronesla jsem. To mi nezabránilo v nadšení z jeho přítomnosti. Vpíjela jsem se do něj pohledem, dychtivě přejíždějícím jeho štíhlou, ramenatou postavu.

Měl na sobě černé tepláky a milovanou mikinu Columbijské univerzity, kombinaci, ve které vypadal jako ten osmadvacetiletý muž, jímž byl, a ne jako miliardářský magnát, jehož znal zbytek světa. Baseballovou čepici s logem Yankees měl staženou nízko do čela, ale stín jejího štítku nijak nepotlačoval úchvatnou modř jeho očí. Hleděly na mě divoce, smyslné rty chmurně sevřené. „Nemohl jsem nepřijít.“

Gideon Cross byl nepředstavitelně nádherný, tak krásný, až se lidé zastavovali a civěli, když šel kolem. Kdysi jsem mu v duchu říkala „bůh sexu“ a jeho časté – a nadšené – projevy výkonnosti mě v tom ustavičně utvrzovaly, ale také jsem věděla, že je až příliš lidský. Stejně jako já byl zlomený.

Všechny okolnosti stály proti nám.

Hruď se mi rozšířila hlubokým nádechem, moje tělo reagovalo na jeho blízkost. I když stál několik kroků ode mě, cítila jsem opojnou přitažlivost, magnetickou přitažlivost druhé poloviny mé duše. Takhle to s námi bylo od prvního setkání, oba nás to k sobě neodvratně táhlo. Pletli jsme si své zuřivé oboustranné uchvácení

s tělesnou touhou, dokud jsme nepochopili, že jeden bez druhého nemůžeme dýchat.

Bojovala jsem s nutkáním rozběhnout se mu do náruče, tam, kde jsem zoufale toužila být. Byl však příliš nehybný, příliš napjatý. Čekala jsem s velkou nedočkavostí na jeho nárazku.

Bože, jak moc jsem ho milovala!

Zaťal ruce v pěsti podél boků. „Potřebuju tě.“

Lůno se mi sevřelo reakcí na jeho drsný hlas, jehož chraptivost byla tak hřejivá.

„Nemusíš to říkat tak radostně,“ škádlila jsem ho zadýchaně a snažila se mu zlepšit náladu, než se ocitnu pod ním.

Milovala jsem ho divoce a milovala jsem ho něžně. Brala jsem si ho, jak se dalo, ale už to bylo tak dlouho... Pokožka mě už brněla a nedočkavě se napínala, dychtila po vášnivě úctě jeho doteku. Bála jsem se, co by se stalo, kdyby se na mě vrhl plnou silou, když jsem tak hladověla po jeho těle. Mohli bychom se navzájem roztrhat.

„Zabijí mě to,“ řekl mrzutě. „Být bez tebe. Postrádát tě. Je mi, jako by na tobě záviselo moje duševní zdraví, Evo, krucinál, a ty chceš, abych z toho měl *radost*?“

Jazykem jsem si přejela suché rty a on zavrčel, až mnou projelo zachvění. „No... *já* z toho radost mám.“

Napětí jeho těla viditelně povolilo. Asi mu dělalo velké starosti, jak zareaguju na to, co mi udělal. Abych byla upřímná, *já* jsem si starosti dělala. Znamená můj vděk, že jsem pokřivenější, než jsem si uvědomovala?

Pak jsem se rozpomněla na ruce nevlastního bratra, jak po mně šátrají... všude... jeho váha mě tiskne do matrace... drásavá bolest mezi nohama, jak do mě vráží znova a znova...

Roztřásla jsem se novou zuřivostí. Jestli jsem ujetá, protože jsem ráda, že je ten hajzl mrtvý, budiž.

Gideon se zhluboka nadechl. Zvedl ruce k hrudi a třel si místo nad srdcem, jako by ho bolelo.

„Miluju tě,“ řekla jsem mu a oči mě pálily čerstvými slzami. „Moc tě miluju.“

„Anděli.“ Rychlými kroky byl u mě, upustil klíče na podlahu a zajel mi oběma rukama do vlhkých vlasů. Chvěl se a já plakala, překonána vědomím, jak moc mě potřebuje.

Naklonil mi hlavu do úhlu, jaký si přál, a žhavě, majetnický se zmocnil mých úst; ochutnával mě pomalými, hlubokými doteky jazyka. Jeho vášeň a hlad explodovaly do mých smyslů, zakňučela jsem a zaklesla ruce do jeho mikiny. Sten, kterým mi odpověděl, ve mně vibroval, stáhl mi bradavky a naskočila mi husí kůže.

Privinula jsem se k němu, rukama jsem mu shodila z hlavy čepici, abych mohla pohroužit prsty do hedvábné černé hřívy jeho vlasů. Podlehla jsem polibku, unesena jeho bujnou chlípností. Unikl mi vzlyk.

„Ne,“ vydechl, odtáhl se a vzal mě za bradu. Zadíval se mi do očí. „Rve mě to na kusy, když pláčeš.“

„Je toho na mě moc.“ Třásla jsem se.

Jeho krásné oči hleděly stejně unaveně jako moje. Zasmušile kývl. „Co jsem...“

„Ne, tohle ne. To, co k tobě cítím.“

Otřel si špičku nosu o mou, rukama se zbožnou úctou klouzal po mých nahých pažích – rukama, na nichž byla ta příslovečná krev, kvůli níž jsem milovala jeho doteky tím víc.

„Děkuju ti,“ zašeptala jsem.

Zavřel oči. „Bože, když jsi dnes večer odešla... nevěděl jsem, jestli se vrátíš... Kdybych tě ztratil...“

„Taky tě potřebuju, Gideone.“

„Nebudu se omlouvat. Udělal bych to zase.“ Jeho stisk zesílil. „Možnosti byly zákaz přibližování, zvýšená bezpečnost, bdělost... až do tvé smrti. Neexistovala záruka, že ti nic nehrozí, dokud nebyl Nathan mrtev.“

„Odřízl jsi mě. Vynechals mě. Ty a já...“

„Navěky.“ Přitiskl špičky prstů na mé pootevřené rty. „Je po všem, Evo. Nediskutuj o něčem, co už je pozdě změnit.“

Odstrčila jsem jeho ruku. „*Je* po všem? Můžeme teď být spolu, nebo pořád skrýváme náš vztah před policií? Máme *vůbec* ještě nějaký vztah?“

Gideon opětoval můj upřený pohled, nic neskrýval, ukazoval mi svou bolest a strach. „Na to jsem se tě právě přišel zeptat.“

„Jestli je to na mně, nikdy tě nenechám odejít,“ pronesla jsem přesvědčivě. „Nikdy.“

Gideonovy ruce mi sklouzly po hrdle k ramenům, vypalovaly mi do kůže žhavou stopu. „Potřebuju, aby to byla pravda,“ řekl jemně. „Bál jsem se, že utečeš... že se budeš bát. *Mě*.“

„Gideone, ne...“

„Nikdy bych ti neublížil.“

Zachytila jsem pásek jeho tepláků a zatáhla, i když jsem s ním nepohnula. „To já *vím*.“

A fyzicky, o tom jsem neměla pochyb, bude vůči mně vždycky opatrný, vždycky obezřetný. Emocionálně se však moje láska obracela proti mně s puntičkářskou precizností. Pracně jsem se snažila spojit absolutní důvěru, kterou jsem měla v Gideonovu znalost svých potřeb, s ostražitostí, vycházející z rozdrceného srdce, jež se dosud hojilo.

„Víš?“ Pátral v mé tváři, jako vždy vyladěný na to, co nebylo řečeno. „Kdybys odešla, zabilo by mě to, ale neublížil bych ti, abych si tě udržel.“

„Nechci nikam odejít.“

Slyšitelně vydechl. „Moji právníci budou zítra mluvit s policií, aby získali představu, jak se věci mají.“

Zaklonila jsem hlavu a něžně přitiskla své rty na jeho. Spikli jsme se, abychom utajili zločin, a lhala bych, kdybych tvrdila, že mi to nevadilo – byla jsem koneckonců dcera policisty – ale ta druhá možnost byla tak strašná, že se o ní nedalo ani uvažovat.

„Musím vědět, že dokážeš žít s tím, co jsem udělal,“ zamumlal tiše a ovíjel si mé vlasy kolem prstu.

„Asi ano. A ty?“

Jeho ústa opět našla moje. „Já přežiju všechno, když mám tebe.“

Sáhla jsem mu pod mikinu, hledala a našla jeho teplou, zlatou kůži. Svaly měl pod mými dlaněmi pevné a hrbolaté, jeho tělo bylo svůdné a mužné umělecké dílo. Olízla jsem mu rty, zuby zachytila plnou křivku dolního rtu a jemně kousla. Gideon zasténal. Zvuk jeho rozkoše po mně přejel jako pohazení.

„Dotýkej se mě.“ Ta slova byla rozkaz, ale tón zněl prosebně.

„Dotýkám.“

Sáhl za sebe, chytil mě za zápěstí a přitáhl mou ruku dopředu. Nestydatě mi strčil do dlaně svůj úd, stiskl. Objala jsem prsty tu silnou, těžkou hmotu, tep se mi zrychlil zjištěním, že je pod tepláky naostro.

„Bože,“ vydechla jsem. „Strašně mě rozpaluješ.“

Modré oči upíral divoce na můj obličej, tváře se mu rděly a jemně tesané rty se pootevřely. Nikdy se nepokoušel zastírat, jak na něj působím, nikdy nepředstíral, že ovládá své reakce na mě víc než já na něj. Jeho dominance v ložnici byla tím vzrušivější, protože jsem věděla, že je vůči naší vzájemné přitažlivosti stejně bezmocný jako já.

Hrud' se mi sevřela. Stále jsem nemohla uvěřit, že je můj, že ho vidím takhle, tak otevřeného a dychtivého a pekelně sexy.

Gideon zatáhl za mou osušku a rozhalil ji. Ostře se nadechl, když dopadla na podlahu a já před ním stála úplně nahá. „Ach, Evo.“

V hlase mu pulzovaly emoce, až mě pálily oči. Trhnutím si stáhl mikinu přes hlavu, odhodil ji stranou. Pak po mně sáhl, opatrně ke mně přistoupil, prodlužoval okamžik, než se naše nahá kůže dotkla.

Popadl mě za boky, neklidně napínal prsty, dýchal rychle a chraplavě. Nejprve se ho dotkly hroty mých ňader, tělem mi projel náhlý příval pocitů. Zajíkla jsem se. Přitiskl mě k sobě, zamručel, zvedl mě z podlahy a nesl pozadu k posteli.

Kapitola 2

MOJE STEHNA NARAZILA NA MATRACI a přistála jsem na zadku, přepadla dozadu a Gideon se nade mnou sklonil. Posunul mě nahoru paží ovinutou kolem zad, uložil mě doprostřed lůžka a pak na mě nalehl. Než jsem se nadála, měla jsem jeho ústa na prsu, rty měkké a teplé, sání rychlé a chamtivé. Potěžkával tu tíhu v dlani, majetnický hnětl.

„Kristepane, tys mi chyběla,“ zasténal. Jeho pokožka byla na mém chladném těle horká, tíha tak vítaná po dlouhých nocích bez něj.

Zahákla jsem mu nohy kolem lýtek a vsunula ruce za pásek, abych jimi sevřela jeho pevný, tuhý zadek. Táhl jsem ho do sebe, zvedala boky, abych cítila jeho úd skrz bavlnu, která nás oddělovala. Chtěla jsem ho mít v sobě, abych věděla s jistotou, že je zase můj.

„Řekni to,“ přemlouvala jsem ho; potřebovala jsem slova, o nichž tvrdil, že nedostačují.

Posunul se nahoru a shlédl na mě, něžně mi shrnul vlasy z čela. Těžce polkl.

Vzepjala jsem se a zachytila jeho krásně řezaná ústa polibkem. „Já to řeknu první: miluju tě.“

Zavřel oči a zachvěl se. Gideon mě objal pažemi a stiskl tak pevně, až jsem skoro nemohla dýchat.

„Miluju tě,“ zašeptal. „Až moc.“

Jeho vroucí vyznání mě rozvibrovalo. Zabořila jsem tvář do jeho ramene a rozplakala se.

„Anděli.“ Gideonova pěst se mi zatřásla ve vlasech.

Zvedla jsem hlavu a zmocnila se jeho úst, náš polibek chutnal po soli z mých slz. Zoufale jsem pohybovala rty, jako by mohl každou vteřinou zmizet a já neměla čas se ho nabažít.

„Evo. Dovol...“ Uchopil mou tvář do dlaně, hluboko mi vníkl jazykem do úst. „Dovol, abych se s tebou miloval.“

„Prosím,“ zašeptala jsem a spojila prsty v jeho týle, abych ho uvěznila. Jeho erekce ležela horká a těžká na ústí mého pohlaví, vyvíjela ideální tlak na můj pulzující klitoris. „Nepřestávej.“

„Nikdy. Nemůžu.“

Uchopil do dlaně mou hýždí, nadzvedl mě vstříc obratnému zavlnění svých boků. Zajíkla jsem se, jak mnou projela rozkoš, bradavky se mi tiskly tvrdé a napjaté na jeho hrud'. Lehký poprašek kučeravých chloupků byl stimulací k nesnesení. Lůno mě až bolelo, jak žadonilo po rázném výpadu jeho údu.

Přejela jsem mu nehty po zádech od ramen až k bokům. Prohnul se vstříc tomu drsnému laskání s tlumeným zamručením, hlavu zakloněnou v rozkošnické erotické nespoutanosti.

„Ještě,“ nařídil nabručeně, tvář zardělou a rty pootevřené. Vyrázila jsem kupředu a zaryla mu zuby do prsního svalu, těsně nad srdcem. Gideon zasyčel, zachvěl se a podvolil.

Nedokázala jsem zadržet dravou vlnu emocí, která potřebovala ventil – lásku a touhu, hněv a strach. A bolest. Bože, bolest. Ještě pořád jsem ji jasně cítila. Chtěla jsem se do něj prodrat. Trest a rozkoš. Aby zažil aspoň v malé míře to, co potkalo mě, když mě odstrčil.

Jazykem jsem přejížděla mírnou prohlubeň, kterou zanechaly moje zuby, a jeho boky se mi zhouply vstříc, úd proklouzl mezi pootevřené pysky mého pohlaví.

„Ted’ já,“ zašeptal temně. Opřený o jednu paži, biceps silný a krásně vyrýsovaný, stiskl v druhé ruce můj prs. Sklonil hlavu a do rtů uchopil napjatý hrot mé bradavky. Ústa měl palčivě horká, jazyk jako drsný samet na mé jemné pokožce. Když do ní zaryl zuby, vykřikla jsem a škusla celým tělem, jak mi do lůna vystřelil ostrý šíp touhy.

Tahala jsem ho za vlasy, příliš rozvášněná, než abych byla jemná. Ovinula jsem kolem něj nohy, svírala, toužila jsem se ho zmocnit. Vlastnit ho. Aby byl zase můj.

„Gideone,“ sténala jsem. Spánky jsem měla mokré stopami slz, hrdlo sevřené a rozbolavělé.

„Jsem tady, anděli,“ vydechl a lehkými doteky zubů postupoval přes žlábek k druhému nadru. Jeho ďábelské prsty tahaly za mokrou bradavku, kterou opustil, něžně štípaly, až jsem se mu vtlačila do dlaně. „Neper se se mnou. Nech se ode mě milovat.“

Uvědomila jsem si, že ho tahám za vlasy a snažím se ho odtáhnout, i když jsem současně bojovala o sblížení. Gideon mě držel v šachu, sváděl mě svou úchvatnou mužnou dokonalostí a intimní znalostí mého těla. A já se vzdávala. Ňadra jsem měla těžká, pohlaví mokré a naběhlé. Rukama jsem neklidně šátrala a nohama ho věznila.

Přesto se ode mě odsunul ještě dál, jeho ústa mi na břiše pokušitelsky šeptala. *Tolik jsi mi chyběla... potřebuju tě... musím tě mít...* Cítila jsem, jak mi mokrá horkost klouže po pokožce, a při pohledu dolů jsem viděla, že také pláče, že jeho překrásná tvář je zpusťšená stejným přívalem emocí, jaký zaplavoval mě.

Třesoucími se prsty jsem se dotkla jeho líce, snažila jsem se setřít vlhkost, která se objevovala znovu, jen co jsem ji odstranila. Tulil se k mému doteku s něžným, žalostným sténáním, a já to nemohla poslouchat. Jeho bolest se mi snášela hůř než vlastní.

„Miluju tě,“ řekla jsem mu.

„Evo.“ Svezl se na kolena a vztyčil se, stehna roztažená mezi mými, úd silný a tvrdý a nadskakující vlastní tíhou.

Všechno se ve mně sevřelo vlčí dychtivostí. Jeho mohutné tělo bylo vytesané ze skálopevných sloupů pevně vyrýsované svaloviny, opálená pleť se matně leskla potem. Byl tak elegantní, až na penis, který byl směle primitivní, protkaný silnými žilami a u kořene široký. Také šourek byl velký a těžký, visutý. Byla by z něj socha stejně krásná jako Michelangelův *David*, ale s křiklavě erotickým ostřím.

Upřímně, Gideon Cross byl stvořen k tomu, aby ušoustal ženskou k nepřičetnosti.

„Můj,“ řekla jsem drsně, nadzvedla jsem se a hrnula nepůvabně k němu, pevně jsem se k němu tiskla trupem. „Jsi můj.“

„Anděli.“ Zmocnil se mých rtů drsným polibkem, poháněným chtičem. Zvedl mě, posunul se, obrátil nás tak, aby byl zády opřený o čelo postele a já byla roztažená na něm. Naše těla po sobě sjížděla, kluzká potem.

Ruce měl všude, jeho svalnaté tělo se vzpínalo vzhůru jako předtím moje. Uchopila jsem jeho tvář do dla-

ní, rychle mu vjela jazykem do úst a snažila se uspokojit svou žízeň po něm.

Sáhl mi mezi nohy, prsty se se zbožnou úctou pohroužily do mé šterbinky. Zdrsnělá bříška mi přejížděla klitoris a dotýkala se rozechvělého otvoru mého pohlaví. Se rty přitisknutými k jeho ústům jsem sténala a kroužila boky. Lenivě se mě dotýkal, stupňoval mou touhu, jeho polibek zněžněl, jako by zvolna, hluboce souložil s mými ústy.

Nemohla jsem rozkoší dýchat, celé tělo se mi chvělo, když mě uchopil do dlaně a líně do mě vsunul svůj dlouhý prostředníček. Dlaní mi třel klitoris, špičkou prstu přejížděl jemné tkáně. Druhou rukou mi svíral bok, držel mě na místě, znehybňoval mě.

Gideonova nadvláda jako by byla absolutní, jeho svádění hříšně pečlivé, ale třásl se víc než já a hrud' se mu zvedala ještě důrazněji. Zvuky, které z něj vycházely, byly prodchnuty lítostí a naléhavou žádostivostí.

Odtáhla jsem se, sáhla oběma rukama po jeho údu a pevně ho popadla. Také jsem dobře znala jeho tělo, věděla jsem, co potřebuje a po čem touží. Pumpovala jsem jím od kořene až po špičku, až jsem na široký vrchol vylákala hustou krůpěj preejakulátu. Se zasténáním se posunul po čelu postele výš, jeho prst se ve mně ohnul. Uchváceně jsem sledovala, jak se ta hustá kapka koulí po straně žaludu a pak klouže dál, až se hromadí na mé pěsti.

„Ne,“ oddechoval. „Moc blízko.“

Znovu jsem ho pohladila, v ústech se mi sbíhaly sliny, když z něj vytryskla další dávka preejakulační tekutiny. Jeho rozkoš mě divoce vzrušovala spolu s vědomím, že dokážu tak silně působit na takové ne-skrývané sexuální stvoření.

Zaklel a jeho prsty mě opustily. Popadl mě za boky, vyprostil se z mého sevření. Škubnul mnou dopředu, pak dolů, jeho boky vyrazily vzhůru, běsnící úd do mě zajel.

Vykřikla jsem a chytila ho za ramena, pohlaví se mi stáhlo vstříc tomu silnému průniku.

„Evo.“ Čelisti a šíje se mu napínaly námahou, začal vrcholit, tryskal do mě horce a prudce.

Ten příval vláhý mě rozevřel, klouzala jsem pohlavím po jeho pulzující erekci, až mě přeplnil. Zarývala jsem nehty do jeho nepoddajných svalů, otevírala ústa, abych vtáhla zoufalé doušky vzduchu.

„Vezmi si mě,“ ucedil a nasměroval mé klesání tak, aby získal přístup i k té poslední nepatrné části mě, která mu dovolila pohroužit se až ke koření. „Vezmi si mě.“

Sténala jsem a vítala známou rozbolavělost z toho, jak hluboko pronikl. Orgasmus mě zaskočil, prohnula jsem se v zádech, jak mě drásala žhavá rozkoš.

Převládly pudy, moje boky se pohybovaly samovolně, stehna se mi svírala a uvolňovala a já se soustředila jen na daný okamžik, na to, abych znovu získala svého muže. Své srdce.

Gideon podlehl mým požadavkům.

„To je ono, anděli,“ povzbuzoval mě chraplavě, erekci stále tak tvrdou, jako by právě neprožil divoké vyvrcholení.

Paže mu klesly k bokům. Pěsti se zatínaly do příkrývky. Bicepsy se mu napínaly pohybem. Břišní svaly se mu stáhly pokaždé, když jsem ho pojala až po jílec, tvrdá spleť svalů se leskla potem. Jeho tělo bylo jako pěkně naolejovaný stroj a já ho hnala na maximum.

Nechal mě. Dával se mi.

Vlnila jsem boky, brala si svou rozkoš, sténala jeho jméno. Lůno se mi rytmicky zatínalo, další orgasmus se přihnál příliš rychle. Zakolísala jsem, smysly nebyly schopné všechno pojmout.

„Prosím,“ zajíkla jsem se. „Gideone, prosím.“

Chytil mě za zátylek a v pase a sunul dolů, až jsme leželi. Pevně mě přidržel, takže jsem se nemohla hýbat, vyřázel vzhůru... zas a znova... vnikal do mého pohlaví rychlými, mocnými výpady. Tření jeho silného penisu se nedalo vydržet. S divokým škubnutím jsem znovu vyvrcholila, prsty zaťaté do jeho boků.

Gideon se otrásl a následoval mě, svíral náruč, až jsem sotva dýchala. Jeho drsné výdechy byly jako vzduch, který mi plnil žhnoucí plíce. Byla jsem zcela jeho majetkem, úplně bezbranná.

„Bože, Evo.“ Zabořil tvář do mého hrdla. „Potřebuju tě. Moc tě potřebuju.“

„Děťátko.“ Přitiskla jsem ho k sobě. Pořád jsem se ještě bála pustit.

ZAMŽIKALA JSEM DO STROPU a uvědomila si, že jsem usnula. Pak udeřila panika, hrozná nevyhnutelnost procitnutí z blaženého snu do reality noční můry. Vymrštila jsem se a lokala vzduch do hrudi příliš sevřeně.

Gideon.

Málem jsem zavzlykala, když jsem ho našla nataženého vedle mě, rty nepatrně pootevřené hlubokým, rovnoměrným dýcháním. Milenec, pro kterého mi pukalo srdce, se ke mně vrátil.

Bože...

Klesla jsem zády k čelu postele a přiměla se uvolnit, vychutnávat tu vzácnou rozkoš, že ho můžu pozorovat ve spánku. Tvář se mu proměnila, když se ne-

hlídal; připomínala mi, jak je vlastně mladý. Na to se dalo snadno zapomenout, když byl vzhůru a vyzařoval mocnou sílu vůle, která mě doslova posadila na zadek při našem prvním setkání.

Se zbožnou úctou jsem mu prsty shrnula inkoustové pramínky vlasů z tváře a přitom jsem si všimla nových vrásek kolem očí a úst. Také jsem zaznamenala, že zhubnul. Naše odloučení si na něm vybralo svou daň, ale velice dobře to skrýval. Nebo jsem ho možná jen já viděla jako dokonalého a bezchybného.

Já jsem vůbec nebyla schopna skrývat svou zničenost. Uvěřila jsem, že je po všem, a viděl to každý, kdo se na mě podíval, s čímž Gideon od počátku počítal. *Věrohodné popření*, tak tomu říkal. Já tomu říkala peklo, a dokud nebudeme moct přestat předstírat, že jsme se rozešli, budu ho prožívat stále.

Opatrně jsem se posunula, podepřela si hlavu dlaní a pozorovala dekadentního muže, který poctil svou přítomností mou postel. Pažemi objímal polštář, takže bylo vidět zřetelně tesané bicepsy a svalnatá záda, ozdobená škrábanci a půlměsícovitými stopami mých nehtů. Taky jsem ho v noci držela za zadek, šíleně vzrušená jsem ho svírala a pouštěla, když mě neúnavně píchal a vjížděl do mě svým dlouhým, silným údem.

Pořád a pořád...

Neklidně jsem pohnula nohama, moje tělo procítalo novou dychtivostí. Přes všechnu svou civilizovanou uhlazenost byl Gideon za zavřenými dveřmi jako nezkracené zvíře, milenec, který mě obnažil až na dřev pokaždé, když se se mnou miloval. Neměla jsem proti němu obranu, jakmile se mě začal dotýkat, nebylo v mé moci odolat opojné rozkoši, jakmile jsem roztáhla stehna tak energickému, vášnivému muži...

Otevřel oči, omráčil mě jasně modrými duhovkami. Přejel mě lenivě svůdným pohledem, až mi srdce poskočilo. „Hmm... Máš takový ten šoustací pohled,“ protáhl.

„A to bude tím, že jsi tak strašně šukézní,“ odsekla jsem. „Probouzet se s tebou, to je... jako dárky na Boží hod ráno.“

Zvlnil rty. „Abys to měla snazší, už jsem rozbalený. Baterie netřeba.“

Hrud' se mi sevřela strašlivou touhou. Moc jsem ho milovala. Ustavičně jsem se bála, že si ho nedokážu udržet. Byl jako blesk zavřený v lahvi, sen, který jsem se pokoušela udržet rukama.

Chvějivě jsem vydechla. „Jsi pro ženskou nádherná extravagance, víš. Až se sbíhají sliny...“

„Nech toho.“ Převalil se a přitáhl si mě pod sebe ještě dřív, než jsem pochopila jeho úmysl. „Jsem hnusně bohatý, ale ty mě chceš jen kvůli tělu.“

Vzhlížela jsem k němu a obdivovala, jak mu tmavé vlasy rámují nádhernou tvář. „Chci to srdce, co máš v těle.“

„Máš ho.“ Přitiskl mi paže k bokům a nohy si propletl s mýma, drsné chloupky na jeho lýtkách dráždily mou přecitlivělou pokožku.

Byla jsem spoutaná. Majetek. Dotek jeho teplého, pevného těla byl náramně příjemný. Vzdychla jsem a cítila, jak mě bojácné zdráhání částečně opouští.

„Neměl jsem usnout,“ řekl tiše.

Hladila jsem ho po vlasech a věděla, že má pravdu, že jeho noční můry a atypická sexuální parasomnie činí spánek s ním nebezpečným. Někdy kolem sebe ve spaní tloukl, a pokud jsem byla moc blízko, odnesla jsem kypící zuřivost v jeho nitru já. „Ale jsem ráda, že se to stalo.“

Chytil mě za zápěstí a přitáhl si mé prsty k ústům, k polibku. „Potřebujeme být spolu, když se zrovna nemusíme ohlížet přes rameno.“

„Ach, bože. Skoro jsem zapoměla. Večer tu byla Deanna Johnsonová.“ Jen co jsem ta slova vypustila z úst, už jsem toho litovala, protože mezi nás naráz postavila hradbu.

Gideon zamžikal a ve zlomku vteřiny něha z jeho očí úplně zmizela. „Drž se od ní co nejdál. Je to novinářka.“

Ovinula jsem ho pažemi. „Jde po krvi.“

„To si musí stoupnout do fronty.“

„Proč se o tebe tak zajímá? Je novinářka na volné noze. Ani tě nemá přiděleného.“

„Nech toho, Evo.“

To, jak utíkal od tématu, mě naštvalo. „Vím, že jsi s ní píchal.“

„Ne, nevíš. A měla by ses soustředit na to, že opíchám tebe.“

V nitru se mi usadila jistota. Pustila jsem ho, odtáhla se. „Lhal jsi mi.“

Vzepjal se, jako bych mu dala políček. „Nikdy jsem ti nelhal.“

„Řekl jsi mi, žes měl od seznámení se mnou víc sexu než za poslední dva roky dohromady, ale doktoru Petersenovi jsi tvrdil, že to děláš dvakrát týdně. Tak co je pravda?“

Převalil se na záda a zamračil se do stropu. „Musíme se tím zabývat teď? Dneska v noci?“

Řeč jeho těla byla tak upjatá a defenzivní, až mě podrážděnost z jeho vyhýbavosti naráz opustila. Nechtěla jsem se s ním hádat, obzvlášť ne kvůli minulosti. Záleželo na tom, co je teď, a na budoucnosti. Musela jsem věřit, že bude věrný.

„Ne, nemusíme,“ řekla jsem tiše, obrátila se na bok, natáhla ruku a položila ji na jeho hrud'. Jakmile vyjde slunce, budeme zase předstírat, že nejsme spolu. Neměla jsem zdání, jak dlouho budeme muset hrát tuhle frašku, ani kdy s ním zase budu. „Jen jsem tě chtěla upozornit, že se v tom šťourá. Dávej si na ni pozor.“

„Doktor Petersen se ptal na sexuální život, Evo,“ řekl bezvýrazně, „což nemusí být nutně píchání, pokud jde o mě. Nenapadlo mě, že tenhle rozdíl se bude v odpovědi na tu otázku hodnotit. Tak aby bylo jasno: bral jsem si ženské do hotelu, ale pokaždé jsem s nimi nešukal. To jen výjimečně.“

Vzpomněla jsem si na jeho doupě, apartmá zásobené sexuálními pomůckami, rezervované v jednom z jeho mnoha ubytovacích zařízení. Nechal toho, díkybohu, ale já na to nikdy nezapomenu. „Možná bude lepší, když už se víc nedozvím.“

„Tyhle dveře jsi otevřela ty,“ odsekl. „Projdeme jimi.“
Vzdychla jsem. „Máš pravdu.“

„Někdy jsem nevydržel být sám, ale nechtěl jsem s nikým mluvit. Nechtěl jsem ani *myslet*, natožpak něco cítit. Potřeboval jsem se rozptýlit, zaměřit na někoho jiného, a kdybych používal pind'oura, moc bych se angažoval. Chápeš to?“

Bohužel jsem to chápala, vybavovala jsem si chvíle, kdy jsem si klekala před nějakým chlapem, jen abych na chvíli vyřadila mozek. Takové styky nikdy neměly nic společného s předehtou ani sexem.

„Tak patří k těm holkám, které jsi šoustal, nebo ne?“
Strašně nerada jsem tu otázku kladla, ale museli jsme si to vyjasnit.

Otočil hlavu a podíval se na mě. „Jednou.“

„To musela být paráda, když je z toho tak rozhozená.“

„Nemůžu říct,“ zamumlal. „Nepamatuju si to.“

„Byl jsi opilý?“

„Ne. Ježíšmarjá.“ Promnul si obličej. „Co ti sakra vykládala?“

„Nic osobního. Zmínila se, že máš svou ,odvrácenou stranu‘. Předpokládám, že šlo o sex, ale na detaily jsem se jí neptala. Hrála na to, že máme něco společného, protože jsi nás obě odkopl. ‚Sesterstvo Gideonových bejvalek‘.“

Pohlédl na mě chladnýma očima. „Nebud’ uštěpačná. To ti nesluší.“

„Hele,“ zamračila jsem se. „Promiň. Nechtěla jsem být úplná mrcha. Jen trošku. Myslím, že na to mám právo, když se to vezme kolem a kolem.“

„Co jsem měl sakra dělat, Evo? Nevěděl jsem, že existuješ.“ Gideonův hlas se prohloubil, zhrubl. „Kdybych věděl, že chodíš po světě, byl bych tě ulovil. Nečekal bych ani vteřinu a našel bych tě. Jenže já to netušil a spokojil se s málem. Ty taky. Oba jsme se zahazovali s nesprávnými lidmi.“

„Jo, zahazovali. Blbečci.“

Nastala pauza. „Jsi našťvaná?“

„Ne, je to dobrý.“

Zíral na mě.

Rozesmála jsem se. „Připravoval ses k boji, vid’? Můžeme se hádat, jestli chceš. Osobně jsem ale doufala, že mi to zase uděláš.“

Gideon se přisunul nade mě. Výraz v jeho tváři, směs úlevy a vděčnosti, mi způsobil ostrou bolest v hrudi. Připomněl mi, jak je pro něj oboustranná důvěra důležitá.

„Jsi jiná,“ dotkl se mé líce.

Ovšemže jsem byla jiná. Muž, kterého jsem milovala, kvůli mně zabíjel. Po takové oběti spousta věcí ztratila význam.

Kapitola 3

ANDĚLI.“
Kávu jsem ucítila ještě dřív, než jsem otevřela oči.
„Gideone?“

„Hmm?“

„Jestli není nejmíň sedm hodin, nakopu ti zadek.“

Jeho tichý smích mnou pronikal až do morku kostí.

„Ještě je brzy, ale musíme si promluvit.“

„Jo?“ Otevřela jsem jedno oko, pak druhé, abych mohla plně obdivovat jeho oblek s vestou. Vypadal k nakousnutí, až jsem měla sto chutí ho svléct – pomocí zubů.

Uvelebil se na okraji postele, vtělené pokušení.

„Chci se ujistit, že jsme v pohodě, než odejdu.“

Posadila jsem se, opřela o čelo postele a nijak jsem se nesnažila zakrýt si ňadra, protože řeč směřovala k jeho bývalé snoubence. Když bylo třeba, dokázala jsem hrát proti pravidlům. „Na tenhle rozhovor budu potřebovat to kafe.“

Gideon mi podal hrnek, pak mi přejel bříškem palce

přes bradavku. „Taková krása,“ zašeptal. „Každý centimetr tebe.“

„Pokoušíš se mě rozptylovat?“

„Ty rozptyluješ mě. Velice zdařile.“

Je možné, že by byl mým zevnějškem a mým tělem tak uhranutý jako já jím? Taková myšlenka mě přiměla k úsměvu.

„Stýskalo se mi po tvém úsměvu, anděli.“

„Znám ten pocit.“ Každé setkání s ním, kdy mi nedaroval svůj úsměv, pro mě byla další rána do srdce, až jsem krvácela nonstop. Ani jsem na ty situace nemohla pomyslet, aniž bych pocítila ozvěny bolesti. „Kdes měl schovaný ten oblek? Víím, že v kapse jsi ho neměl.“

Se změnou oděvu se proměnil v mocného, úspěšného podnikatele. Oblek byl šitý na míru, košile s kravatou dokonale ladily. Dokonce i manžetové knoflíčky se leskly nenápadnou elegancí. Přesto však vodopád tmavých vlasů, sahající až k límci, upozorňoval okolí, že zdaleka není krotký.

„To je jedna z věcí, o kterých si musíme popovídat.“ Napřímil se, ale vroucnost v jeho pohledu setrvala. „Najal jsem si vedlejší byt. Budeme se muset navěnek smířovat postupně, takže budu většinou předstírat, že bydlím ve střešní nástavbě, ale co nejvíc času budu trávit jako tvůj nový soused.“

„Je to bezpečné?“

„Nejsem podezřelý, Evo. Nejsem ani vyšetřovaný. Mám neprůstřelné alibi a nemám žádný známý motiv. Jenom prokazujeme detektivům trochu úcty tím, že neurážíme jejich inteligenci. Usnadňujeme jim zdůvodnění závěru, že jsou ve slepé uličce.“

Napila jsem se kávy a získala tak čas k úvahám o tom, co řekl. Nebezpečí nemusí být bezprostřední,

ale spočívá v jeho vině. Cítila jsem z toho tlak, ať si se sebevíc snažil mě uklidňovat.

Mířili jsme však zpátky k sobě a já vnímala jeho potřebu ujištění, že se určitě vzpamatujeme z napětí a odloučení posledních několika týdnů.

Naschvál jsem nasadila lehkovážný tón: „Takže můj bývalý přítel bude bydlet na Páté Avenue, ale dostanu fešného nového souseda na hraní? To by mohlo být zajímavé.“

Zvedl jedno obočí. „Chceš hrát podle scénáře, anděli?“

„Chci, abys byl spokojený,“ připustila jsem s brutální upřímností. „Chci být všechno, cos kdy našel u těch ostatních ženských, se kterými jsi byl.“ Se ženskými, které si bral do svého doupěte s hračkami.

Jeho duhovky byly jako studený modrý oheň, ale hlas zněl uhlazeně a klidně. „Nemůžu se od tebe odtrhnout. To by ti mělo stačit, abys pochopila, že víc nepotřebuju.“

Sledovala jsem, jak vstává. Vzal ode mě hrnek, postavil ho na noční stolek, pak chytil okraj prostěradla, obratně ho odhodil a úplně mě tak odhalil.

„Posuň se dolů,“ rozkázal. „Roztáhni nohy.“

Tep se mi zrychlil a poslechla jsem, sklouzla na záda a odtáhla stehna od sebe. Bylo tu instinktivní nutkání zakrýt se – pocit bezbrannosti pod jeho pronikavým pohledem byl velice silný – ovšem ubránila jsem se mu. Lhala bych, kdybych nepřiznala, že bylo zběsile vzrušující být úplně nahá, zatímco on byl neodolatelně oděný do jednoho z těch svých pekelně sexy obleků. Představovalo to pro něj okamžitou mocenskou výhodu, která mě velice vzrušovala.

Přešel prstem po mém pohlaví, škádlivě se dotkl klitorisu. „Tahle krásná kundička je moje.“

Břicho se mi rozechvělo jeho chraplavým hlasem.

Uchopil mě do dlaně a zadíval se mi do očí. „Jsem hodně majetnický člověk, Evo, jak už sis určitě všimla.“

Chvěla jsem se, zatímco špičkou prstu kroužil kolem otvoru, který se svíral. „Ano.“

„Scénáře, pouta, dopravní prostředky a různá místa... těším se, až to s tebou všechno prozkoumám.“ S lesklýma očima do mě pomaloučku zasouval prst. Vydal tlumený zvuk, jako by předl, a zachytil svůj spodní ret mezi zuby – čistě erotický výraz, který mi sděloval, že ve mně nahmatá své semeno.

Z toho proniknutí a něžné rozkoše, kterou mi způsoboval, jsem chvílku nebyla schopna slova.

„Tobě se to líbí,“ podotkl tiše.

„Hmm.“

Jeho prst pronikl hlouběji. „Ať mě vezme čert, jestli ti to ještě někdy udělá něco z plastu, skla, kovu nebo kůže. Robertek a jeho kamarádi si budou muset najít jinou zábavu.“

Žár mi zachvátil pokožku jako horečka. Pochopil.

Gideon se nade mnou shýbl, opřel se jednou rukou o matraci a sklonil ústa k mým. Palcem mi tiskl klitoris a zručně třel, masíroval mě uvnitř i zvenčí. Rozkoš z jeho doteku se šířila, svírala mi břicho a napínala bradavky. Uchopila jsem do dlaní svá obnažená ňadra a zmáčkla je; nabíhala mi. Jeho dotek a touha byly záračné. Jak jsem bez něj mohla žít?

„Chci tě,“ řekl chraptivě. „Ustavičně po tobě toužím. Luskneš prsty a už mi stojíš.“ Jazykem přejížděl po mém dolním rtu, nasával můj zajímavý, zrychlený dech. „Když se udělám, je to kvůli tobě. Kvůli tobě a tvým ústům, rukám a nenasytné kundičce. A s tebou to bude taky tak. Můj jazyk, prsty, pták. Jen ty a já, Evo. Intimně a syrově.“

Nepochybovala jsem, že jsem ohniskem jeho světa, když se mě dotýkal – že jsem to jediné, co vidí nebo na co myslí. Jenže tohle fyzické spojení jsme nemohli mít pořád. Nějak jsem se musela naučit věřit i tomu, co jsem mezi námi *neviděla*.

Tělo se mi nestoudně svíjelo pod jeho pronikajícím prstem. Přidal další a já zaryla paty do matrace a prohnula se vstříc jeho pohybům. „Prosím.“

„Když se začneš dívat něžně a zasněně, způsobím to *já*, ne nějaká hračka.“ Lehce mě kousl do brady, pak pokračoval k hrudi, rty odstrkoval mé ruce. Něžným kousnutím se zmocnil bradavky, ústy obklíčil citlivý vrcholek a jemně sál. Touha, kterou probudil, byla ostrá jako jehla, mou dychtivost poháněl pocit, že mezi námi zůstává propast, něco, co dosud nebylo rozpoznáno a vyřešeno.

„Ještě,“ zajíkla jsem se; po jeho rozkoši jsem toužila stejně jako po vlastní.

„S radostí,“ zamumlal a jeho rty se mi na pokožce zvlínily hříšným úsměvem.

Zoufale jsem zasténala. „Chci tě mít v sobě.“

„To je správné.“ Jeho jazyk mi kroužil kolem druhé bradavky, škádlivě se jí dotýkal, až bolela touhou po sání. „Měla bys toužit po *mně*, anděli, ne po orgasmu. Po *mém* těle, po *mých* rukou. Nakonec už se nedokážeš udělat, když se má kůže nebude dotýkat tvé.“

Zběsile jsem kývala, v ústech tak sucho, že jsem nemohla promluvit. Touha se mi napínala v lůně jako svi nutá pružina, utahovaná každým zakroužením Gideonova palce na mém klitorisu a každým vniknutím jeho prstů. Myslela jsem na robertka, mého důvěryhodného přítele na baterie, a věděla jsem, že kdyby se mě teď Gideon přestal dotýkat, nic by mě nezachránilo. Moje

vášeň se *skutečně* vztahovala k němu, mou touhu rozpalovala jeho touha po mně.

Stehna se mi chvěla. „Už budu.“

Přitiskl ústa na mé rty, byla krásná, měkká a lákavá. Právě láska v jeho polibku rozhodla. Vykřikla jsem a roztrásla se rychlým, prudkým orgasmem. Sténala jsem dlouze a přerývaně, tělo se mi divoce zachvívalo. Strčila jsem mu ruce pod sako a svírala jeho záda, tiskla ho k sobě, má ústa se zmocnila jeho úst, dokud ta drásavá rozkoš nepolevila.

Olízl si prsty, které chutnaly po mně, a zaševelil: „Pověz mi, na co myslíš.“

Vědomě jsem se snažila zpomalit svůj tep. „Nemyslí. Jen se na tebe chci dívat.“

„Pořád ne. Někdy zavíráš oči.“

„To proto, že jsi v posteli povídálek a máš náramně sexy hlas.“ Těžce jsem polkla při vzpomínce na touhu. „Hrozně ráda tě poslouchám, Gideone. Potřebuju vědět, že je ti se mnou stejně dobře jako mně.“

„Teď mě vysaj,“ zašeptal. „Ať se ti udělám.“

Sklouzla jsem nedočkavě z postele, ruce jsem horlivě natahovala k jeho poklopci. Byl pevný a zbytnělý, napínala ho erekce. Zvedla jsem mu podolek košile a shrnula boxerky, osvobodila jsem ho. Božsky mi padl do dlaní, silný a dlouhý, špička už se leskla. Olízla jsem důkaz jeho vzrušení, nadšena jeho sebeovládáním, tím, jak držel na uzdě vlastní dychtivost, aby uspokojil mnou.

Oči jsem upírala na něj, ale otevřenými ústy jsem sklouzla po sametové hlavici. Sledovala jsem, jak pootevřel rty prudkým nadechnutím a oči mu ztěžkly, jako by rozkoš byla opojná.

„Evo.“ Jeho zastřený pohled mě pálil ve tváři. „Á... Ano. Takhle. Kristepane, miluju tvoje ústa.“

Jeho chvála mě podněcovala. Brala jsem ho do sebe co nejhloub. Velice ráda jsem mu to dělala, milovala jsem jeho jedinečnou mužskou chuť a vůni. Sjela jsem rty po jeho délce, něžně sála. Zbožně. A nepřipadalo mi nic špatného na tom, že zbožňuju jeho mužnost – zasloužila jsem si to.

„Tobě se to líbí,“ zabručel, zabořil mi prsty do vlasů a hlavu uchopil do dlaní. „Stejně jako mně.“

„Víc. Chci to dělat celé hodiny. Aby ses udělal zas a znova a ještě.“

V hrudi mu vrčivě zarachotilo. „Klidně. Nemůžu se tě nabažít.“

Špičkou jazyka jsem sledovala pulzující žílu až k hlavici a pak jsem ho zase vzala do úst, krk se mi prohnul dozadu, spustila jsem se na paty, ruce na kolennou, nabízela jsem se mu.

Gideon shlédl dolů očima, v nichž se třpytila vášně a něha.

„Nepřestávej.“ Víc se rozkročil. Vsunul mi úd až do hrdla, pak ho zase vytáhl, pokryl mi jazyk pěšinkou smetanového preejakulátu. Polkla jsem, vychutnávala jeho sytou příchut’.

Zasténal, uchopil mou bradu do dlaní. „Nepřestávej, anděli. Vysaj mě do sucha.“

Vtahovala jsem tváře a nalézali jsme rytmus, *náš* rytmus, soulad srdcí a dechu a touhy po rozkoši. Klidně jsme se dokázali dostat do maléru přehnaným mudrováním, ale naše těla se nikdy nemýlila. Když jsme se jeden druhého dotýkali, věděli jsme oba, že jsme na jediném místě, kde potřebujeme být, s jediným člověkem, po němž doopravdy toužíme.

„To je krása.“ Slyšitelně zaskřípal zuby. „Ach, bože, už budu.“

Jeho úd mi nabíhal v ústech. Sevřel mé vlasy v pės-

tích, tahal, tělo se mu otřásalo prudkým vyvrchole-
ním.

Gideon zaklel a já polykala. Vyprázdnil se hustými, horkými poryvy, zaplavoval mi ústa, jako by celou noc nevyvrcholil. Než skončil, už jsem se zajíkala a chvěla. Zvedl mě a doklopýtal k posteli, ztěžka dopadl a tiskl mě přitom k sobě. Plíce mu usilovně pracovaly, drsnýma rukama si mě přitáhl blíž.

„Takhle jsem si to nepředstavoval, když jsem ti přinesl kafe.“ Vtiskl mi letmý, drsný polibek na čelo. „Ne že bych si stěžoval.“

Stočila jsem se k němu do klubíčka, nesmírně ráda, že ho mám zase v náruči. „Musíme si vynahradit ztracený čas.“

Jeho smích zněl po orgasmu chraplavě. Chvíli mě objímal, prsty se mi probíral ve vlasech a něžně klouzal po paži.

„Drásalo mě to,“ přiznal tiše. „Když jsem viděl, jak trpíš a jak se zlobíš. Když jsem věděl, že ti způsobuji bolest a že se ode mě odtahuješ... Bylo to peklo pro nás oba, ale nemohl jsem riskovat, že by ses stala podezřelou.“

Ztuhla jsem. Takle možnost mě nenapadla. Dalo by se argumentovat tím, že jsem byla Gideonovým motivem k vraždě. A dalo by se předpokládat, že jsem o zločinu také věděla. Má naprostá a úplná nevědomost nebyla mou jedinou ochranou, postaral se také, abych měla alibi. Pořád mě ochraňoval – za každou cenu.

Odtáhl se. „Dal jsem ti do kabelky nouzový telefon. Je na něm uložené číslo, na kterém se ti ozve Angus. Kdybys mě kvůli něčemu potřebovala, můžeš mě takhle kontaktovat.“

Ruce se mi začaly v pěsti – musím kontaktovat svého přítele přes jeho šoféra. „Tohle nesnáším.“

„Já taky. Proklestit si k tobě cestu zpátky, to je moje priorita číslo jedna.“

„Není nebezpečné, aby Angus dělal prostředníka?“

„Býval u MI6. Utajené telefonáty jsou pro něj hračka.“ Odmlčel se, pak dodal: „S pravdou ven, Evo: prostřednictvím toho telefonu tě můžu stopovat a taky budu.“

„Cože?“ Sklouzla jsem z postele a vstala. Myšlenky mi přeskakovaly sem a tam mezi MI6 – britská tajná služba! – a sledováním pomocí mobilu; nevěděla jsem, čím se zabývat dřív. „Ani náhodou.“

Také vstal. „Jestli s tebou nemůžu být ani mluvit, potřebuju aspoň vědět, kde jsi.“

„Nebud' takový, Gideone.“

Tvářil se klidně. „Nemusel jsem ti to říkat.“

„Vážně?“ Odkráčela jsem k šatníku a vzala si župan. „A sám jsi tvrdil, že když někoho upozorníš na svoje absurdní chování, není to omluva.“

„Stanovme si nějaká pravidla.“

Zamračila jsem se na něj, vsunula ruce do rukávů červeného hedvábného županu a škubnutím zavázala pásek na uzel. „Ne. Myslím, že jsi magor, co potřebuje všechno ovládat a líbí se mu dát mě sledovat.“

Založil si paže. „Líbí se mi, když zůstaneš naživu.“

Ztuhla jsem. Po chvilce mi mozek přehrál události posledních několika týdnů – a do obrazu přidal Nathana. Zčistajasna všechno dávalo smysl: jak Gideon vyváděl, když jsem se jednou ráno pokusila jít do práce pěšky, proč mě Angus sledoval denně po městě jako stín, Gideonova zuřivost, s níž obsadil výtah, ve kterém jsem jela...

Pokaždé jsem ho skoro nenáviděla a on přitom myslel jen na to, aby mě uchoval v bezpečí před Nathanelem.

Kolena mi zeslábla, neelegantně jsem žuchla na podlahu.

„Evo.“

„Moment.“ Hodně z toho už jsem uhádla během té doby, co jsme spolu nebyli. Uvědomila jsem si, že by Gideon nikdy nedopustil, aby Nathan jen tak příkráčel do jeho kanceláře s fotkami, na kterých jsem zneužívaná a znásilněná, a pak zase jen tak odešel. Brett Kline mě jenom *políbil* a Gideon ho zbil. Nathan mě opakovaně *znásilňoval* celá léta a dokládal to fotografiemi a videonahrávkami. Gideonova reakce na první setkání s Nathanem musela být násilnická.

Nathan asi navštívil budovu Crossfiru toho dne, kdy jsem našla Gideona čerstvě osprchovaného s karmínovou skvrnou na manžetě košile. To, co jsem původně považovala za rtěnku, byla Nathanova krev. Pohovka a polštáře v Gideonově kanceláři byly rozházené po rvačce, ne po polední rychlovce s Corinne.

Divoce se zamračil a dřepł si přede mě. „Krucinál. Myslíš, že tě *chci* dálkově řídit? Jsou tu polehčující okolnosti. Uznej, že se snažím vyvážit tvou nezávislost s tím, aby se ti nic nestalo.“

Páni. Zpětně vzato nebylo všechno jen křišťálově jasné; zpětný pohled mi dal pohlavek, abych přišla trochu k rozumu. „Chápu to.“

„Myslím, že ne. Tohle,“ – netrpělivě na sebe ukázal – „je jen skořápka, sakra. Poháníš mě *ty*, Evo. Chápeš to? Ty jsi mé srdce a duše. Kdyby se ti něco stalo, zabilo by mě to taky. Když tě *chci* uchovat v bezpečí, je to pud sebezáchovy, krucinál! Toleruj to kvůli mně, když už ne kvůli sobě.“

Vrhla jsem se na něj, vyvedla ho z rovnováhy a srazila naznak. Prudce jsem ho líbala, srdce mi bušilo a krev duněla v uších.

„Strašně nerada tě děším,“ mumlala jsem mezi zoufalými polibky, „ale fakt sis to špatně vyložil.“

Zasténal a pevně mě stiskl. „Takže dobrý?“

Nakrčila jsem nos. „Ten telefon asi ne. Šmírování mobilu je cvokařina. Vážně. Vůbec to není v pohodě.“

„Je to dočasné.“

„Já vím, ale...“

Položil mi dlaň na ústa. „Dal jsem ti do kabelky pokyny, jak můžeš vysledovat *můj* telefon.“

Tahle zpráva mi vzala řeč.

Gideon se ušklíbl. „Když se to tak vezme, není to špatný nápad.“

„Kušuj.“ Sklouzla jsem z něj a plácla ho do ramene. „Jsme úplně mimo.“

„Říkej radši ‚selektivně úchylní‘. Ale to si necháme pro sebe.“

Příjemné teplo, které jsem předtím cítila, vyprchalo a vystřídal ho plamen paniky, probuzené připomínkou, že svůj vztah tajíme. Jak dlouho potrvá, než ho zase uvidím? Několik dní? Nedokázala bych si zopakovat několik posledních týdnů svého života. Už jen při pomyslení na to, že se bez něj budu muset nějaký čas obejít, se mi dělalo špatně.

Musela jsem polknout, abych se zbavila bolestivého knedlíku v krku a mohla se zeptat: „Kdy zase můžeme být spolu?“

„Dnes večer. *Evo*.“ Krásné oči měl jako uhranuté. „Nesnesu to, jak se tváříš.“

„Jenom buď se mnou,“ šeptala jsem a oči už mě zase pálily. „Potřebuju tě.“

Gideonovy prsty mi něžně sjely po líci. „Byla jsi se mnou. Celou dobu. Neuplynula ani vteřina, abych na tebe nemyslel. Patřím ti, *Evo*. Bez ohledu na to, kde jsem a co dělám, jsem tvůj.“

Naklonila jsem se vstříc jeho doteku, nechala se jím vtahovat a zaháněla jím chlad. „Už žádná Corinne. To nevydržím.“

„Už ne,“ souhlasil, až mě to překvapilo. „Už jsem jí to řekl. Doufal jsem, že můžeme být přátelé, ale ona chce to, co mezi námi bývalo, a já chci tebe.“

„Tu noc, co Nathan zemřel... Poskytla ti alibi.“ Víc jsem nedokázala říct. Bolelo mě pomyšlení, jak asi vyplnil hodiny času, které s ní strávil.

„Ne, moje alibi byl požár v kuchyni. Skoro celou noc jsem jednal s hasiči, s pojišťovnou a činil nouzová opatření pro dodávku potravin. Corinne u toho nějakou chvíli byla, a když odešla, měl jsem po ruce spoustu zaměstnanců, kteří dosvědčili, kde jsem byl.“

Přival úlevy, kterou jsem pocítila, na mně asi byl vidět, protože Gideonův pohled znězněl a naplnila ho lítost, jakou jsem pozorovala už mnohokrát.

Vstal a podal mi ruku, aby mi pomohl vstát. „Tvůj nový soused by tě rád pozval na pozdní večeři. Řekněme v osm hodin. Klíč – a klíč od střešní nástavby – najdeš u svého svazku.“

Přijala jsem jeho pomoc, vstala a pokusila se odlehčit náladu škádlivou odpovědí. „Ten je tedy vážně parádní. Jestlipak spí s holkou už na prvním rande?“

Úsměv, jímž mi odpověděl, byl tak hříšný, až mě rozparádil. „Myslím, že máš celkem dobrou šanci.“

Dramaticky jsem vzdychla. „Jak romantické!“

„Já ti dám romantiku.“ Gideon mě přitáhl k sobě a s úchvatnou lehkostí mě zaklonil jako ve starém filmu.

Přitisknutá k němu od boku až po kotník a vláčně zakloněná jsem ucítila, jak se mi rozhrnul župan a odhalil ňadro. Zaklonil mě ještě víc, až se moje rozcitlivělé pohlaví přitisklo k jeho pevnému stehnu a já ne-

mohla nevnímat všemi smysly sílu jeho těla, jímž mě podpíral.

Takhle rychle mě svedl. Navzdory hodinám rozkoší a velmi nedávnému orgasmu jsem na něj v tom okamžiku byla připravená, vzrušená jeho dovedností a silou a sebejistotou, tím, jak ovládal sebe i mě.

Zvolna jsem se sunula po jeho noze a olizovala si rty. Zavrčel a obkroužil mou bradavku mokrým žářem svých úst, jazykem dráždil ztuhlý hrot. Bez námahy mě držel, vzrušoval, vlastnil.

Zavřela jsem oči a zasténala na znamení, že se vzdávám.

KVŮLI VEDRU A VLHKOSTI VZDUCHU jsem si vybrala lehké lněné pouzdrové šaty a stáhla blond vlasy dozadu do ohonu. Doplnila jsem to párem malých zlatých kruhových náušnic a nalíčila se jen lehce.

Všechno se změnilo. Gideon a já jsme zase spolu. Žiju teď ve světě bez Nathana Barkera. Už nikdy se s ním nesrazím nikde na rohu. Nikdy se mi zčistajasna neobjeví u dveří. Už se nemusím bát, že se Gideon dozví z mé minulosti věci, které by mezi nás vrazily klín. Ví všechno, a stejně mě chce.

Jenže rašící klid a mír, které k téhle nové realitě patřily, doprovázely obavy o Gideona – potřebovala jsem vědět, že mu nehrozí obžaloba. Jak by mohl být zbaven podezření ze zločinu, který ve skutečnosti *spáchal*? Budeme muset žít v ustavičném strachu, že nás budou pronásledovat jeho činy? A jak to změní *nás*? Protože nepřipadá v úvahu, že bychom mohli být tím, čím jsme byli dřív. Ne, po něčem tak závažném to nejde.

Vyšla jsem ze svého pokoje a zamířila do práce; těšila jsem se na hodiny rozptýlení, které mě čekají v za-

městnání u firmy Waters Field & Leaman, jedné z největších reklamních agentur v zemi. Když jsem šla vzít z pultu kabelku, našla jsem v kuchyni Caryho. Očividně si v noci užíval stejně jako já.

Opíral se o linku, dlaněmi svíral její okraj a jeho přítel Trey držel jeho tvář v dlaních a vášnivě ho líbal. Trey byl oblečený do džínů a trička, kdežto Cary měl na sobě jen šedé tepláky, zavěšené nízko a sexy na štíhlých bocích. Oba měli zavřené oči a byli tak pohroužení do sebe navzájem, že ani nepostřehli, že už nejsou sami.

Bylo nevychované se na ně dívat, ale nemohla jsem si pomoci. Především mě vždycky fascinovalo sledovat, jak si to rozdávají dva krásní chlapi. A za druhé mi Caryho póza připadala velice výmluvná. I když jeho hezká tvář byla znatelně zranitelná, skutečnost, že se drží linky namísto muže, kterého miluje, prozrazovala přetrvávající odstup.

Sebrala jsem kabelku a vycouvala co nejtíšeji; po špičkách jsem se vyplížila z bytu.

Protože jsem nechtěla být úplně splavená, než dojdou do práce, mávla jsem si na taxík, místo abych šla pěšky. Ze zadního sedadla jsem sledovala, jak se přede mnou vynořuje Gideonova budova Crossfire. Lesklá a zřetelně safírová věž byla domovem firem Cross Industries i Waters Field & Leaman.

Moje práce asistentky account manažera Marka Garrityho byla skutečně sen. I když leckdo – jmenovitě můj otčím, megafinančník Richard Stanton – nedokázal pochopit, proč jsem vzala absolventské místo (s ohledem na mé styky a vzdělání), byla jsem opravdu hrdá, že se mi práce daří. Mark byl skvělý šéf, uměl pomoci, ale zároveň mě nechával pracovat co nejvíc samostatně, takže jsem se opravdu hodně naučila.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Nezkrotná**.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.